

„...mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.”

1Kor. 1,10

ÖSSZHANG

A Rákócshabai Református Egyházközség lapja

„Hálát adunk azért a reménységért is, amely készen van számotokra a mennyeekben, amelyről már előbb hallottatok az igazság beszédéből, az evangéliumból. Mert ez hozzátok is eljutott, és ahogyan az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik, ugyanúgy közöttetek is, attól a naptól fogva, amelyen meghallottátok, és igazán megismertétek az Isten kegyelmét.”

Kolossé 1, 5-6

NAGYTAKARÍTÁS

„Közel volt a zsidók húsvétja, Jézus is felment Jeruzsálembé. A templomban találta az ökrök, juhok és galambok árusait, és az ott ülő pénzváltókat. Ekkor kötélből korbácsot csinált, és küldte őket, valamint az ökröket és a juhokat is a templomból. A pénzváltók pénzét pedig kiszórta, az asztalokat felborította, és a galambárusoknak ezt mondta: „Vigyétek ezeket innen: ne tegyétek az én Atyám házáat kalmárkodás házává!” Ekkor tanítványainak eszébe jutott, hogy meg van írva: „A te házad iránt érzett féltő szeretet emészt engem.” A zsidók pedig megszólaltak, és megkérdezték tőle: „Milyen jelt mutatsz nekünk, amelynek alapján ezeket teszed?” Jézus így felelt nekik: „Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.” Ezt mondták rá a zsidók: „Negyvenhat esztendőig épült ez a templom, és te három nap alatt felépíted?” Ő azonban testének templomáról beszélt. Amikor azután feltámadt a halálból, visszaemlékeztek tanítványai arra, hogy ezt mondta, és hitték az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott. Amikor Jeruzsálemben volt a húsvét ünnepe, sokan hitték az ő nevében, mert látták a jeleket, amelyeket tett. Jézus azonban nem bízta magát rájuk, mert ismerte mindnyájukat, és nem volt szüksége arra, hogy bárki tanúskodjék az emberről, mert ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben.” Jn 2:13-25

Kedves ünnepre készülő testvéreim!

A húsvéti ünnepre készülve, valahogy szeretnénk rendet tenni magunk körül. Mert alapvetően minden ember szívében ott él a vágy a rend, a harmónia iránt. Ha rend uralkodik körülöttem, akkor talán bennem is rend él.

Gondosan, alaposan áttisztítjuk az egész házat, leporoljuk, a tél folyamán összegyűlt port a szekrény tetejéről, rendezgetünk, szortírozunk, férfiként megmossuk, előkészítjük az autót a nyári szezorra, talán éppen aktuális a kerékcseré dolga is.

Tisztaságra rendre törekszünk, mire elérünk a húsvéti ünnepig.

De amíg még bőjti időszakban vagyunk, ne feledkezzünk meg a belső rendről, a lelki harmóniáról sem. Vajon milyen nyomot hagytak benne az évek óta tartó önmagunkkal történő hadakozások, a szavak, amelyekkel, bántottunk, vagy amelyeket mi kaptunk bántásként?

Mert a húsvét ünnepére tiszta lélekkel szabad csak készülni, tiszta lélekkel kell majd megállni.

Mert Jézus részt akar venni mindannyiunk húsvétjában, úgy ahogy ott és akkor a zsidók húsvéti ünnepén is részt vett. Vállalta az evilági létet, és benne az egyház hagyományait is, ezzel megtanít és példát ad arra, hogy ezt mi is jó szívvel vállalhassuk. Évről-évre talán egyre kevesebben érzik fontosságát húsvétkor templomba menni, úrvacsorát venni, mert más fontosabb. De Jézus jön és azt mondja, szükséged van a közösségre, szükséged van arra, hogy halld az igehirdetésen keresztül, hogy igen is, a sír szája elől valaki elgördítette azt a hatalmas követ.

2017. Húsvétján is szükségünk van meghallani: *„Mit keresitek a holtak között az élőt...?”*

Mit lát Jézus az akkori templomban? Üzletet: tele van árusokkal és pénzváltókkal, és ebből a legnagyobb hasznot maguk a papok húzzák.

Szentségtelenséget! Szent: Isten számára elválasztott. A Templom is, a nép is elveszítette szentségét, mert meggyalázta üzelmeivel Isten házáat és törvényét!

Jézus ezt nem fogadja – és tűri – el! Beleavatkozik a dolgokba: ami itt történik, tulajdonképpen jel arra nézve, hogy Jézusnak joga és hatalma van megváltoztatni az egyházat is! Jó lenne, ha ez a változás bennünk kezdődne el legelőször, mert aztán így tudunk másokra

is hatással lenni. A Biblia azt hirdeti: Isten ítélete az egyházon kezdődik! Isten belülről akarja megtisztítani és megújítani az életet, nem kívülről!

Jézus ostort fon: és Isten halomra dönti Izráel pozícióit, az egész áldozati rendszert fölforgatja, sőt még a Templomot is a porig romboltatja – mert Isten szentségét nem lehet következmények nélkül meggyalázni! De Jézus ostort fon a mi életünkben is, hogy kiűzze onnan azokat a dolgokat, amelyek megrontják bennünk Isten szentségét! Aki ellenáll: leromboltatik!

Döbbenetes: Jézus valójában a pogányokat féltette, akik hiába jönnének az imádság házába, hogy Istent keressék. Ezért forgatott föl mindent, mert az az egyház, amely nem biztosít helyet a kívülről jövő, kereső világban, Isten ítéletét hordozza magán! **„Döntésétek le a templomot, és én harmadnapon felépítem azt!”** Íme, a húsvét igazi üzenete: a jel Jézus feltámadása! Mert a feltámadott Jézus Krisztus az istentisztelet egyetlen lehetősége, hiszen csak ott folyik valódi istentisztelet, ahol a feltámadott Jézuson keresztül találkozik Isten és ember!

A mi életünk kell, hogy tiszta templom legyen, hogy a mi életünkön keresztül, a rendezettségen, a szolgálaton keresztül másokhoz is eljusson.

Vegyük észre, hogy ünnepre készülve Jézus a mi életünket is szeretné megtisztítani, hogy őszinte helye legyen a Vele való ünnepi közösségnek.

Ámen.

Pálné Kocsis Zsuzsanna lelkipásztor - BARABÁS

Hajdú Zoltán Levente: AGNUS DEI

Isten Báránya

Uram, te itt éltél közöttünk.
Láttunk, talán ismertünk is téged,
de nem ismertünk fel,
mert önmagunkat takartuk el önmagunk
elől
a hit által színről színre látás csodáját,
nem ismertük fel a te Istenséged.

Pedig te itt voltál velünk,
mi több: értünk vállaltad, vetted magadra
a földi lét minden szenvedését,
viselve gúnyt és megaláztatást,

hogy felemeld,
hogy magadhoz öleld mindazokat,
akiknek végül – Lélek által
felnyílt a szeme arra, hogy lássa:

a keresztt, a te kereszted
a győzelem jele,
az üdvösségnek már itt e földön
hittel megragadható
élő valósága. Ámen.

„Néznék majd arra, akit átszúrtak”

János 19,37

Ami a kereszten történt, ma is megállásra és állásfoglalásra kényszerít: mert közöm van hozzá, mert nem maradhatok kívülálló. Érdemes azonban arra is időt és figyelmet szánni, ami a keresztt ALATT történik. Hisz emberi életek találkoznak, távolodnak vagy közelednek ott, emberi sorsok alakulnak át, vagy járnak tovább eseménytelen útjukat. A keresztt környezete tele van arcokkal, tekintetekkel, kimondott és kimondatlan szavakkal és gondolatokkal. Drámai átéléssel. Állásfoglalásokkal.

Ott van a keresztt alatt a fájdalomtól összetört édesanya, Mária.

Ott van a szeretett tanítvány, aki támogatja.

Ott van Cirénei Simon, akit szinte belerángatnak ebbe a történetbe.

S ott van a sok névtelen: barátok és ellenségek, és sokan, nagyon sokan, akik nem is tudják, hogy mit gondoljanak, mit higgyenek.

És ott vannak a katonák, akik próbálnak távolságot tartani: ők csak parancsot

teljesítenek. A jó katona nem kérdez, nem érez, nem mérlegel, csak végrehajt. És mégis, ott, a katonák között van egy, aki a végére már nem úgy viselkedik, mint egy „jó katona” – mert érezni, látni, hallani kezd és ki is mondja véleményét. A közkatonák parancsnoka, a százados ő. Nevét nem jegyezték fel az evangéliumok, csak egy apokrif irat: Longinus volt állítólag a neve. S a későbbi kegyes képzelet tovább is görgette, színezte történetét. Mert annak, aki a keresztfeszítés végén kimondja, hogy **„bizony Isten fia volt ez”**, annak kell, hogy legyen további története. Azt tartják róla, hogy a tanítványok közelében maradt, megkeresztelkedett, kegyes életet élt és mártírhálált halt. Persze erre semmi bizonyíték nincs, mint ahogy arra a levélre sem, amelyet ő írt Rómába, gyermekkori barátjának, Felixnek.

Én valahogy így képezem el ezt a levelet:

Szeretreméltó Felix barátom!

Légy üdvözölve a messzi Ázsiából, a zsidók szent városából, Jeruzsálemből. Nagyon remélem, hogy levelem jó egészségben talál.

Mivel eljövetelemtől megígértem neked, hogy minden érdekesebb eseményről tudósítalak, ami Júdea provinciában történik, hát írok neked. Persze lehet, hogy mire levelem elér hozzád, az események már meghaladják azt.

A napokban ismét kivégzés volt. Keresztfeszítés. Nem az első, s nem is az utolsó. Végre horogra került két gonosztevő, akik régóta bosszantottak bennünket, sok borsot törtek az orrunk alá, de eddig még mindig kereket tudtak oldani. Most meglakoltak gonosztetteikért. Megérdemelték.

De nem is erről akarok írni neked, hanem arról, hogy velük együtt feszítettek meg egy harmadik embert, Jézust, a galileai Názáretből. Államellenes összeesküvés volt a vád ellene. Tudod, ezekben a kérdésekben nem ismerünk pardont. Mi is lenne, ha mindenkinek megkegyelmeznénk, aki a birodalom rendjére tör!

De valami nem volt rendben. Amint hallom, a helytartó megkegyelmezett volna neki, hisz nem tett semmi igazán gonoszat. Csak azt állította magáról, hogy ő a zsidók királya, állítólag egy

héttel ezelőtt rendeztek neki egy igazi, királyi bevonulást is. De Pilátus hiába próbálta megmenteni, hiába bizonygatta a tömegnek, hogy ez a Jézus egyáltalán nem veszélyes, azok habzó szájjal üvöltötték: „Feszítsd meg!” Pilátus végül engedett nekik – még meg is mosta a kezét nyilvánosan, a zsidók szokása szerint. Tudod, ez a kézmosás náluk azt jelképezi, hogy nem terheli semmi felelősség, az ő keze tiszta marad. Hát, nem maradt. Úgy hallom, azóta állandóan álmatlanul járkál éjszakánként...

Nos: végül megfeszítették ezt a Jézust. Tudod, én már sok ilyen keresztrefeszítést levezényeltem: tapasztalatból tudom, hogyan viselkednek ilyenkor az elítéltek. De ilyet még nem láttam: ez az ember nem átkozódott, nem káromkodott, nem próbálta kitépni magát a szegek szorításából. Csöndesen tűrte a fájdalmat, még értünk, katonákért is imádkozott istenéhez. Most is látom az arcát, a szemét, a tekintetét. És nem tudom elfelejteni, talán nem is akarom.

De a legfurcsább csak most következik: Jézus halálát különleges jelek kísérték – földrengés és napfogyatkozás. Létezik, hogy mindez csak véletlen egybeesés lett volna? Nálunk, Rómában úgy tartják, hogy az istenek jeleket küldenek és ezeket komolyan kell venni. Vajon ez is jel lett volna? A zsidók egy Istenének jele?

*Ott, akkor hirtelen kiszaladt a számon egy mondat, amin azóta is rágódom és gondolkodom. Azt mondtam, és jól hallották ezt sokan: „**Bizony, Isten Fia volt ez!**”*

Szeretetreméltó Félixem!

Bizonyára most azt gondold, hogy állapotom zaklatott és kétségbeesett. Pedig nem így van. Úgy érzem magam, mint amikor hosszú bolyongás után valaki rátalál a jó útra. Még nem ért célhoz, de elindult a helyes úton. Valahová én is elindultam. Elindított az a rendkívüli ember, ott a kereszten. Jézus, aki azt mondta magáról, hogy az Isten Fia. Jézus, akiről én is azt mondtam, hogy az Isten Fia...

Szeretnék otthon lenni Rómában, beszélgetni, együtt gondolkodni veled. Bízom benne, hogy vágyam nemsokára megvalósul.

Üdvözlöm házad népét, feleségedet és gyermekeidet.

Szeretettel ölel régi barátod,

Longinus

Én így képzeltem el ezt a levelet. Így képzelem el azt a lelki átalakulást, amin akkor, ott, az a pogány, sokat látott és tapasztalt római százados átment.

A keresztt ma is formál, alakít. És állásfoglalásra késztet. Feladat és lehetőség ez. Élünk hát vele mi is.

Oláh Mihály
zilah-ligeti lelkipásztor

EMMAUSI TANÍTVÁNYOK

„Tanítványai közül ketten aznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvanfutamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, és beszélgettek egymással mindarról, ami történt. Miközben egymással beszélgettek és vitáztak, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. Látásukat azonban mintha valami akadályozta volna, hogy ne ismerjék fel őt.” (Lk 24, 13-15)

Kedves Testvérek!

Két tanácstalan és békétlen embert látunk hazafelé ballagni csüggedten az első Húsvét délutánján.

Békétlenség volt a szívükben, hiszen nemcsak beszélgettek, hanem vitatkoztak is azon, ami történt. Elevenen élt még bennük az előző napok emléke. Nem értették, hogy mi volt ez az egész szörnyű tragédia, aminek valószínűleg szemtanúi is voltak a tömegben meghúzódva, és nem csak hallomásból értesültek a történésekről. Onnan tudhatjuk ezt, hogy Jeruzsálemből mennek éppen hazafelé, a mintegy 12 kilométerre lévő Emmaus nevű faluba.

Tanácstalanok voltak, hiszen mindaz, amiben eddig reménykedtek, az szertefoszlott, értelmét veszítette, és nem tudják, hogy akkor most hogyan tovább. Hogy ne lettek volna hát nyugtalanok és tanácstalanok ezek után?

Bizony annak is nagy jelentősége van, hogy merre tartottak: nemcsak hazafelé mentek, hanem a lemondásba, a régi életükbe igyekeztek vissza. Mindennek vége, reménységük hamisnak bizonyult, és nem tudnak mást tenni, csalódottan mennek vissza abba az állapotba, ami tanítvánnyá létük előtt volt jellemző rájuk.

Testvérek, ma is nagy kísértés sokak számára, hogy egy-egy csalódás után szomorúan hagyják el a gyülekezetet, vagy be sem mennek oda, hanem szomorúan hagynak fel még az istenkeresés próbálkozásával is. Miért? Mert a hamis reménységekről előbb-utóbb kiderül, hogy az egyúttal halott

reménység is. Hát persze, hogy így van ez, mikor a saját feltételeinket, vágyainkat akarjuk ráerőltetni az Istenre, vagy az Ő népére, a gyülekezetre. És az ilyen illúziók szertefoszlása után persze, hogy olyasmiket hallunk csalódott emberektől, hogy az Isten kegyetlen, nem törődik velem, nem látja kétségbeesett vergődésem, hisz nem segít, nem veszi el tőlem azt, ami úgy bánt, és emészt. Miért, mert nem az történik, amit én akarok, mert az Isten nem akar egy jóságos amerikai nagybácsi lenni, aki mindent megad nekem, és nem kérdez vissza, nem akar jobb belátásra bírni, nem akar tanítani, csak adni, mert neki az a dolga, ha igazán szeret. Az ember szíve persze hogy ilyen bálványokat gyárt, ha halott, hamis reménység van benne. A bálványok meg ugye – látsszanak bár nagyon erősnek-, egyszer ledőlnek, és kiderül, hogy mindez csak önámítás volt, amit róluk hittünk.

Meg hallunk néha olyat az egyházzól: én, ezek közé vissza nem megyek, hisz ott is ugyanolyan hétköznapi és bűnös emberek vannak, mint másutt. Csodálkoznak azon, hogy nem szentemberekkel van tele a gyülekezet, hogy mások is küzdenek sok kísértéssel, bűnnel, a hit különböző fokán állnak jelenleg, és nem egy idilli összeborulós közösséget látnak. Mennyi tanulás, bukás, szenvedés, összetöretetés és újra összerakás kell, hogy megelőzze azt, hogy esetleg egy szinttel közelebb kerüljön valaki az érett, felnőtt hithez!

A tanítványoknak is sok ilyen vívódáson, kételkedésen, és összetörettetésen kellett átmenniük – akárcsak a mai tanítványoknak.

De közben odaszegődött melléjük Jézus, és mint egy jó lelkigondozó, beszéltette őket, hagyta, hogy elmondják neki, mi az, ami ennyire felzaklatta őket. Először csak hallgatott, és figyelt rájuk.

Testvérem, lehet, hogy te is úgy érzed, vagy úgy érezted, hogy hallgat az Isten, mikor panaszkodtál neki, de ez sem hiába volt. Mert előbb nekünk kell kimondani, megfogalmazni, hogy mi az, ami bánt, amitől nem tudunk szabadulni – ha kell, akár sírva, perlekedve, visszakérdezve, mint Jób. Azzal sincs semmi baj, csak lássuk meg a magunk nyomorúságát, és értsük meg, mi az, amitől önerőből nem tudunk megszabadulni – utána jöhet az Isten válasza, a segítség, a megbékélés és a megnyugvás.

Beszélgettek Jézussal, Jézusról. Csakis azt mondák, amit megismertek róla, de ebben még nincs ott a hit, nincs ott a húsvéti öröm. Pedig már hallották az asszonyoktól a húsvéti evangéliumot, de nem tudták, nem merték azt elhinni. Lehet Jézusról sok dolgot mondani, de az még nem egyenlő a meggyőződéses hittel. Hit nélkül mindez csak ismeretanyag, száraz hittétel, ami mögött nincs meggyőződés, vagy igazi hit. Minden keresztyén ember számára kísértés ma is, hogy csak ballag élete rögzös útján, megismer hitigazságokat Jézusról, de a csüggedése, elkeseredése, zaklatottsága miatt épp a lényegét nem látja meg. Azt, hogy Jézus nem csak egy nagy ember, aki szóban és tettben hatalmas Isten és emberek előtt, nem csak egy próféta a sok közül, akit ugyanúgy félre lehet állítani, hanem Ő a mi Megváltónk. Olyan személyes megváltó, aki személy szerint ismer, minden bűnünkkel, viselt dolgunkkal együtt, és mégis elfogad, mégis közel jön hozzád, és kérdez téged is. Nem azért néma

olykor, mert elhagyott volna, hanem figyel rád, hogy fogalmazd meg, mi bánt, fogalmazd meg kétségbeesett kérdéseidet, panaszaidat, hogy el tudd fogadni az Ő segítségét.

Sokáig mentek együtt Jézussal az úton. Milyen érdekes Testvérek, hogy még mindig nem ismerték fel, még mindig nem értették meg a történeteket! Pedig Jézus ott volt mellettük, és feltárta nekik az igazságot az Írások alapján. Ez is azt mutatja, hogy amíg én nem ismerem fel a feltámadt Krisztust, addig magyarázhatják nekem az Írást, hiába szólítgat az Isten megannyi módon, addig még mindig csak egy halott Krisztusra tudok gondolni.

És Jézus ezen nem háborodik fel, nem korholja le őket, hogy: hát még most sem értitek? Nem, nem akar erőszakos lenni, nem akarja leleplezni még magát, hanem engedi, hogy maguktól jöjjenek rá az igazságra. Nem egyedül, hisz ott van velük, szól hozzájuk, amitől hevült a szívük, és így vezet rá őket a felszabadító, boldog felismerésre.

Előtte azonban úgy tesz, mintha tovább akarna menni. Megvárja, hogy Ők maguk kérjék meg, hogy maradjon velük. Hogy ők maguk mondják ki, hogy gyere be, taníts még, beszélj még hozzánk, te kedves, ismerős idegen. Az igahallgatás is – amikor a Feltámadt Krisztusról hallgatjuk a bizonyágtételt – ilyen gyógyító erő lehet számunkra még akkor is, ha éppen még nem értjük, de érezzük, hogy hevül a szívünk, hogy valami elkezdődött bennünk. A hit, hallásból van – tudjuk jól, de vajon tapasztaljuk, valljuk is ezt? Mert itt kezdődik az örök élet! Maradj velünk, beszélj hozzánk!

Ezen az úton Emmaus felé láthatjuk a tanítványok lelki fejlődését. A kezdeti elkeseredett vitatkozás, és nyugtalanság idején is még mindig téma az a Jézus, aki megérintette a lelküket már egyszer. És ez is

jó jel testvérek, hogy ha a kétségek és az értetlenség, a gyász és a fájdalom ellenére is téma Jézus. Vajon nekünk mennyire természetes az, hogy Jézusról beszélünk – nem csak a gyülekezetben, a templomban, hanem otthon is? Természetes-e az, hogy amikor valamit nem értek, mikor valami nagyon fáj, akkor is eszembe jut Ő? Ha igen, akkor ez már út a lelki gyógyulás, a feldolgozás és elengedés felé.

Vajon mi miből fogjuk felismerni Őt? Lehet, hogy egy hasonlóan egyszerű történés mögött, lehet, hogy valami másban. Mindannyiunknak más és más a története, hogy mikor, és hogyan ismertük fel benne a mi Megváltónkat. Nincs recept sem, hogy mit tegyél, és akkor biztosan hívő leszel, meg biztosan felismered Jézusban a Szabadítót. Kellész te is, a te kíváncsiságod, vágyakozásod, és hited – hiába is magyaráznak neked a Bibliai összefüggések-

ről, ha legalább a kíváncsiság nincs meg benned.

De ha téma marad Jézus, és hallgatod, olvasod az Igét, akkor jó úton vagy: együtt, Jézussal – még ha ez kezdetben nem is tudatos. Mert Szentlelke által egyszer csak megérint, és megnyílik a szemed az egy igazságra hogy Jézus él, és mi is élünk.

Majd pedig kapod is a feladatot, hogy add tovább az örömhírt másoknak is, akik hasonló reménytelenségben vannak, mint amilyenben te voltál. Milyen szép, hogy ezt még mondani sem kellett a két tanítványnak! Nem azon szomorkodtak, hogy Jézus eltűnt a szemük elől, hanem mentek örömmel, és szilárd meggyőződéssel továbbadni az örömhírt:
Feltámadt az Úr!

Adjon Jézus nekünk is húsvéti örömet, szilárd, meggyőződéses hitet, amit tovább tudunk adni környezetünkben. Ámen.

Gazdag Edit - Fegyvernek

Túrmezei Erzsébet:

Húsvét után

HÚSVÉT ELŐTT... nehéz, szomorú léptek.
Húsvét előtt... zokogó, bús miértek.
Húsvét előtt... ajtók, kemények, zártak.
Húsvét előtt... arcok, fakóra váltak.
Húsvét előtt... szívek, üres-szegények.
Húsvét előtt... kihamvadott remények.
Húsvét előtt... egy nagy „Minden hiába!”
Bús eltemetkezés az éjszakába.

De húsvét lett! Feltámadott a Mester!
HÚSVÉT UTÁN... el a gyásszal, könnyekkel!
Húsvét után... futni a hírral frissen!
Húsvét után... már nem kérdezni mit sem!
Húsvét után... új cél és új sietség!
Jézus él! Nincs út, mely messze esnék!
Húsvét után... erő, diadal, élet!
Csak azokért sírjunk húsvéti könnyet,
Akik még mindig húsvét előtt élnek.

Gazdag Edit lelkész nő testvérünk áhítatát, igemagyarázatát már többször olvashattuk lapunk hasábjain. A barabási Testvérgyülekezetünkből származik – innen az ismeretség. Az áhítat jellegű cikk mellett felkértük, hogy egy rövid bizonyágtételben írjon számunkra, hogy miként vezette Istenünk és milyen örömei, szolgálatai vannak a Fegyverneki Gyülekezetben. Ezúton is köszöntjük őt, s a mi Urunk Jézus Krisztus gazdag áldását kérjük életére, szolgálataira és gyülekezetére.

„A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szent Lélek által.” 2 Tim 1,14

2015 novemberében fontos döntés elé állított az élet. Felajánlották számomra, a Fegyverneki Református Egyházközség megüresedett lelkészi állását. Isten az Ige által arra buzdított, hogy bátran vállaljam el ezt a szolgálatot, Ő áldásával fog engem kísérni. Ezt az áldást az elmúlt egy évben folyamatosan éreztem, hiszen a szolgálatok által nem csak adtam, hanem kaphattam is az örömezeneteket. 2015 Advent első vasárnapján, november 28-án volt az első szolgálatom, tehát immár egy éve, hogy én lehetek a fegyverneki református lelkész. A Mindenható adott számomra egy csodálatos gyülekezetet, sok remek emberrel ismerkedhettem meg az elmúlt esztendőben a Templom falain belül és kívül is. Elmondhatatlan a sok-sok élmény, amit közösen átélhettünk, az Istentiszteletek, szeretetvendégségek, gyermekhét, családi nap, koncert a templomunkban, mind- mind azt bizonyítja számomra, hogy helyemen vagyok. Szeptembertől a hitoktatás keretein belül több, mint 50 gyermek hallhat és tanulhat Istenről a református hittanórákon, nagy lelkesedéssel és örömmel vesznek részt

ezen a foglalkozásokon. A Fegyverneki Református Gyülekezet még igen kicsi, de nagyon lelkes és szeretetteljes közösség. Daku Mihály gondnok úrtól, és az egész gyülekezettől, sok szeretet és segítséget kapok, ez nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a Fegyverneken töltött első évem fantasztikus legyen. Direkt fogalmazok úgy, hogy első évem, hiszen előző évek alatt sok lelkész szolgált itt, hosszabb-rövidebb ideig. Isten segítségével és áldásával sok évet szeretnék a településen tölteni, mint református lelkész. Már régóta dédelgetett álmom, hogy én is önálló gyülekezeti lelkészként szolgálhassam az Urat. Úgy hiszem, hogy ez nem csak egy álmom, hanem Isten azért adta az elhívásomat, hogy pásztoroljam az Ő népét. Segédlelkészként, illetve beosztott lelkészként több évet töltöttem Törökszentmiklóson, ahol nagyon sokat tanulhattam Szabó József és Szabóné Csökmei Edit lelképásztoroktól. Ezeket a tapasztalatokat, a jó példákat és a rám bízott gyülekezet iránti végtelen szeretetet szeretném megvalósítani Fegyverneken.

Gazdag Edit

Fegyverneki ref. templom

Isten éltesse a résztvevőket...

avagy egy közelgő születésnap margójára

Minden valamirevaló születésnapon az ünnepelté a főszerep. Érte és miatta gyűlnek össze vendégek, az ő örömeire öltözik díszbe a lakás, lesik a kedvét, kívánságait, elhalmozzák ajándékokkal és természetesen őt illeti a gyertyafújás valamint a torta is.

A Zilah-Ligeti Református Óvoda 10. születésnapján, ha Isten éltet, az ünnepelt kissé háttérbe szorul, akarom mondani ünnepi pompájában szerényen, meghúzódva lesz jelen. Mert a résztvevő vendégek és felhőtlenül boldog házigazdák Isten csodálatos szeretetét ünneplik majd, melyet saját életükben láttak, megtapasztaltak az *„akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgálnak”* vezérigé égése alatt.

Amikor az óvoda „világra jött” akkor pont olyan volt, mint mindegyik újszülött... Védtelen, kiszolgáltatott, kissé felkészületlen az evilági életre... De a lelkipásztora és örökbefogadó gyülekezete szépnek látta, mert tudta, hogy lelki karakterben különbözni fog, különböznie kell más intézményektől. És a nevelő szülők a lehető legjobb kezekbe tették a kis ovi sorsát: Jézus Krisztuséba, akinek gondviselő kegyelme, szeretete vonzani kezdte a hitben élő munkatársakat is.

Az első évek hamar elröpültek, óvodánk már lépegetett, botladozott, még mindig egy szerény panellakásban éldegélt. De derűs volt, barátságos, természetes és ketteremnyi gyermekcacagástól hangos. És a benne munkálkodó felnőttek lassan egymásra találtak: és már volt „fej, száj, kéz, láb, fül” egyetlen testben, mely az Urat szolgálni akarta, önmagához képest legjobban. És akkor jönni kezdtek a gyermekek a város távolabbi pontjairól és vidékről is. És velük együtt az áldás is áradt a sokszor megfeszített, túlórai munkára, szolgálatra, útmutatást kaptunk világi útvesztőkben, Isten sok embert felhasznált, hogy az utat egyenessé tegye számunkra. És barátokat is kapott ajándékba az ovi: a rákoscsabai Betlehem óvodát, a hajdúböszörményi Jó pásztor óvodát, hogy ne érezze magát olyan magányosnak a nagyvilágban. Ezáltal imádságok ajándékát, jó szót, biztatást, örömteli perceket, szakmai segítséget és anyagiakat is kaptunk.

Aztán 2014-ben óvodánk lakhelyet változtatott. És a lehető legjobb helyre költözött, szerető gyülekezete templomának szomszédságába. Vagyis haza érkezett... És ott pompázik a ligeti református gyülekezet épületegyüttese egy panelrengetegben, szigetként, jelként. Számunkra, akik átlépjük naponta küszöbét, Atyánk határtalan szeretetének jelképe lett.

A jelen pillanatban 52 kisgyermeknek otthont adó intézmény szerényen, csöndben szervezi hát szülinapi zsúrját... Nem kenyere a melldöngetés, pöffeszkedés, kampányolás és reklámfogás. Meg hát a reformáció 500. évfordulójára emlékezve is szeretne ünnepelni ez az óvoda, azzal a jó érzéssel, hogy egyedül Krisztus az, aki megtart, életet és jövőt ad Zilahon is minden magyar református embernek, aki reá bízta életét! **BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT LIGETI REFORMÁTUS ÓVODA!**

Antal Erika, óvodapedagógus (Zilah-liget)

Kozák Péter

Idézetek Húsvétra

„Ha a keresztyén élet bármely területén előre akarunk haladni, akkor magunkon kívülre, és csak Krisztusra szabad néznünk. Isten kegyelme Őbenne töltetett ki ránk bőségesen.” (Jerry Bridges: Kegyelem)

„A kegyelem tehát azért lehet ingyenes, mert maga az ajándékozó fizette ki az árát.” (Philip Yancey: Meghökkenítő kegyelem)

„A mi szentségünk és igazságunk Krisztus. Benne és nem magunkban vagyunk mi tökéletesek.” (Luther Márton: Jer, örvendjünk, keresztyének)

„Isten szeretete nem megtalálja, hanem megteremti azt, ami számára szeretetre méltó, az ember szeretete viszont abból fakad, hogy valamit szeretetre méltónak talált.” (Luther Márton: Heidelbergi Disputáció)

„Bölcsességünk, és csak az, amit valóban bölcsességnek kell tartani, lényegében két részből áll, ezek pedig: Istennek és önmagunknak megismerése.” (Kálvin János: Institutio)

„Nincs igazi békesség a te szegény szívedben addig, amíg meg nem tanulod látni mindenben Isten kezét. De ehhez a hited állandó gyakorlása szükséges. És mi a hit? Vak hiszékenység? Fatalista belenyugvás? Nem! Távoly legyen! A hit az élő Isten biztos szaván alapszik és ezért így szól: **„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik minden javukra van, mint akik az Ő végzése szerint hivatalosak”** (Róm 8,28), és ezért a hit köszönetet ad mindenkor, mindenért.” (Arthur W. Pink: Isten szuverenitása)

„Nem tudsz megbocsátani másoknak, ha nem tapasztaltad meg, hogy Isten megbocsátott neked. Nem tudsz szolgálni másokat, csak akkor, ha tudod, Isten minden szükségedet betölti. Nem tudsz kedves lenni másokhoz, amíg nem veszed észre, Isten mennyire kedves veled.” (Wayne Jacobsen & Clay Jacobsen: Authentic Relationships)

„Az emberek nem szeretnek magukra rossz emberekként gondolni. Nem akarjuk azt hinni, hogy a szívünk gonosz. Lehet, hogy beismerjük, szükségünk van a változásra, de azt nem akarjuk bevallani: *mi* vagyunk a probléma.” (Tim Chester: You Can Change)

„Jobban aggódunk amiatt, hogy hülyének néznek (az emberek véleményét félve), mint azért, hogy vétkezünk (Istent félve).” (Edward T. Welch: When People are Big and God is Small)

„Sem önmagunkat, sem a kultúránkat nem érthetjük meg addig, amíg nem tudatosítjuk, milyen bálványistenek vannak hatással ránk és a környezetünkre.” (Timothy Keller: Bálványaink)

„A nemszeretem munkát mindaddig kényszerű robotnak fogjuk érezni, míg pusztán magunkért vagy másokért végezzük. Viszont ha Isten szolgálatában fáradozunk, máris magasabb rendűvé alakul.” (Os Guinness: Az elhívás)

„Ha egy evangéliumi értelemben véve alázatos emberrel hoz össze bennünket az élet, arra fogunk emlékezni, hogy az a másik őszinte érdeklődéssel fordult hozzánk. Az evangéliumi alázat lényege ugyanis nem abban áll, hogy többet vagy kevesebbet gondol-e az ember magáról, hanem hogy kevesebbet gondol magára.” (Timothy Keller: Az önmagunkról való megfeledkezés szabadága)

„Mark Twainnek szokása volt emlegetni azt az embertípust, aki „a szó legrosszabb értelmében véve jó”. Nos, ez a kifejezés a mai keresztényekről alkotott képpel kapcsolatban is találó lehet.” (Philip Yancey: Meghökkenítő kegyelem)

„Úgy akartam az élethez hozzáállni, ahogy Jézus tette. Krisztus gondolatait nem az üzleti nyereség, a pénz vagy a hírnév kötötte le, hanem egyetlen dologra összpontosított mindvégig: az emberekre – az elveszettekre és a megtaláltakra, fiatalokra és idősekre, gazdagokra és szegényekre, a népszerűekre és a megvetettekre. Soha senki nem tanúsított ilyen elképesztő érdeklődést az emberek iránt, mint Jézus.” (Bill Hybels: Csak pár lépés)

Túrmezei Erzsébet: Meddig?

Uram, Teneked sok a Pétered,
sokak a nagycsütörtök éjszakáid.
S olyan kevés a csendes Jánosod,
aki nem ígér, nem fogadkozik,
de elkísér egész a Golgotáig.

Mert olyan könnyű azt kimondani
egy izzó percben: Meghalok Veled!
De annyi minden visszahúzna még,
ha ránk borul a szörnyű éjszaka,
ha megérint a fagyos lehelet.

Talán csak egy kis gyermek mosolya,
vagy a hitves könnyfátyolos szeme...
Susognak a szélben ringó habok:
a halászbárka, otthon képe hív...
Ó, legalább búcsúzni kellene!

Hamu alól az életösztön is
felparázslík: Ó, oly hirtelen?
Egy percre olyan szép lesz a világ,
átölel minden színe, illata!
...S már el is hangzott a „Nem ismerem”!

Uram, Teneked sok a Pétered,
sokak a nagycsütörtök éjszakáid.
Ó, bár lehetnék csendes Jánosod,
aki nem ígér, nem fogadkozik,
de hű marad egész a Golgotáig!

Az Isten szeretet

„Ekkor odament az írástudók közül egy, aki hallotta őket vitázni, és mivel tudta, hogy Jézus jól megfelelt nekik, megkérdezte tőle: „Melyik a legfőbb az összes parancsolat közül?” Jézus így válaszolt: „A legfőbb ez: Halljad, Izráel, az Úr, a mi Istenünk, egy Úr, és szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívvedből, teljes lelkédből, teljes elmédből és teljes erődből. A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.” Márk 12, 30-31

Kedves Testvérek! Alapigénk a szeretet kettős parancsolatát tárja elénk. De vajon ki az, aki e szeretetben meg tud állni, aki az Urat teljes szívből, teljes lélekből, teljes elmével és minden erejével tudja szeretni és felebarátait, mint önmagát? Az emberiség története éppen arról szól, hogy mi emberek képtelenek vagyunk a teljes szeretet megélésére. A bűn, az önzés, a háborúskodás, az önféltés minduntalan útjában van a teljes szeretetnek. Böjt időszaka és az úrvacsora is ráeszméltet bennünket arra, hogy bizony a szívünk, a lelkünk, az elménk és az erőnk nem szolgálja Isten dicsőségét. Ha a szeretetről helyesen akarunk gondolkodni és helyesen akarjuk megélni, akkor mennyei édes Atyánkra kell tekintenünk. János evangéliumában olvassuk: *„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* János első levelében pedig a legtömörebb hitvallást írja meg: *„Isten szeretet.”* Isten úgy szeret bennünket, hogy megtartásunkért vállalta, hogy az embernek kiszolgáltatta magát. Jézus Krisztusban jelent meg az Isten szeretetének testet öltése és ezt a szeretetet, ezt a világosságot, ezt a tisztaságot az ember nem tudta elviselni, ezért irigységből, tehetetlen harag útján a halálát okozta. A 341. dicséret 3. verse így fejezi ezt ki: *„Mind, ami kén s ütés ért, magam hoztam reád; Uram, e szenvedésért lelkemben ég a vád. Feddő szót érdemelve itt állok én, szegény, s kérlek, lelked kegyelme sugározzék felém.”*

Úgy szeret minket a mi Atyánk, hogy azt nemcsak szavakkal fejezi ki, hanem tettekkel bizonyítja. Ebből az is kiderül, hogy a biblikus, isteni szeretet elsősorban nem

érzelem! Ha egy pszichológust, vagy akár egy átlagembert megkérdezzük a szeretetről, nagyon sokan az érzelmi kategóriába sorolják a szeretetet. Pedig a szeretet sokkal inkább tettek, cselekedetek, hozzáállás összessége, mint csupán érzelem. Isten a szeretetet elsősorban nem érületben fejezi ki, hanem azzal, hogy pl. megteremtette az embert a saját képmására. Úgy szeret bennünket, hogy az ő képét hordozhatjuk. Úgy szeret, hogy kiválasztja Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot és nagy néppé teszi őket az utódaikban. S e népet, Izráelt úgy szereti, hogy kiszabadította erős kézzel és nagy hatalommal Egyiptomból, a szolgaság házából. S utána 40 évig hordozta őket a pusztában, mannával etette őket. Majd pedig nekik ajándékozta a tejjel és mézzel folyó Kánaánt...

S végül Isten abban mutatta meg nem csupán Izráel népe számára, hanem az egész világnak az ő szeretetét, hogy elküldte Fiát, Jézus Krisztust, akiben szövetséget kötött velünk, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Isten szeretete legyőzte a mi ellenszegülésre hajlamos szívünket. Isten szeretete legyőzte a halált is Jézusban, hogy mint utolsó ellenség eltöröltessék, hogy a halálban is megérezhessük Istenünk hatalmát, erejét és szeretetét, hogy tudatában legyünk: bennünket még a halál sem tarthat fogva, még a halál sem választhat el Isten életet adó szeretetétől. Isten szeretete tehát a teremtésben, a gondviselésben, a kiválasztó és megtartó kegyelemben és Jézus Krisztusban nyer bizonyítékot, tehát tettekben, bűnbocsánatban, értünk hozott áldozatban mutatkozik meg, ill. abban, hogy a megrepedt

nádszálat nem törí el, a füstölgő mécsest nem oltja ki.

Ezért mondják: „*a keresztyénség a szeretet vallása*”- miért? Mert a keresztyének Istene a szeretet Istene. János evangéliumában olvassuk a 13. fejezetben Jézus következő szavait: **„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”** Ez az akkori világban is teljesen újnak hatott. A többi vallásban hangsúlyos az erkölcs, az istenség kegyeinek elnyerése, de a szeretetre, mely teljesen átalakítja az ember életét, gondolkodását, csak Jézusban valósulhat meg. Jézus korában a legkegyesebb irányzatot képviselő farizeusok is inkább a törvényre, a törvény aprólékos betartására törekedtek, de a szeretetet és az irgalmasság tetteit nem ismerték. S ma talán másként van? Ma is azt tapasztaljuk, hogy az emberek között a szeretet meghidegült. Ma is új parancsolatként hat: **„Szeressétek egymást”** és ne csupán a magatok módján, hanem úgy, amint Jézus tette: cselekedetekben, valóságosan megnyilvánuló szeretettel, mely kész meglátni a felebarátot, mely kész a kényelmét, az erejét is a felebarátért áldozni (pl. betegsége, gyász, szüksége idején).

Jézus annyira a követőinek a sajátosságának tartja a szeretetet, hogy azt mondja: **„Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”**

És ez az ige az I. századokban meg is látszott a Krisztus követőin, annyira, hogy szólásmondássá vált: **„Nézzétek, mennyire szeretik egymást, biztos keresztyének!”** Ma vajon mond-e ilyet a világ? Ismertetőjelünk-e a szeretet? Megéljük-e a leghétköznapibb dolgokban a szeretetet? Ha betér közénk egy máshonnan érkező testvér, vagy betér közénk egy idegen, aki érdeklődik az ÚR dolgai iránt mondhatja-e? Ezek az emberek Krisztuskövetők, mert szeretik egymást. Ez a

Gyülekezet a szeretet gyülekezete, mert a szeretet Istenének az emberei alkotják! ...

A krisztusi szeretet nem azt jelenti, hogy a fejünket a homokba dugjuk, mint a struccok, mert a krisztusi szeretet erőt képvisel –legyőzi a büszkeségünket, az ellenállásunkat. A krisztusi szeretettel felvértezett emberek szembe mernek nézni egymással még akkor is, ha ellentét támad közöttük! A krisztusi szeretetet megélők képesek atyafiságosan kezét fogni a bajban, s a nehéz helyzetekben...

Amikor a feleségemmel megismerkedtünk és elkezdtem udvarolni: kéz a kézben jártunk – ma is, de akkor alapoztuk meg a szeretetet. De a próba vagy még inkább a szeretet hitelesítésének ideje akkor jött el, mikor pl. házat vettünk és minden a feje tetejére állt, mert az albérletből már el kellett jönnünk, de a házunk még javában felújítás alatt állt, frissen betonozva mindkét szoba, de már minden holmink bezsúfolva, és közben a kislányunknak elkezdődött az óvoda. Közben a munkámat is rendesen el kellett látni, de a felújítást is folytatni, mert nem lévén pénzünk, amit csak lehet mindent magunk végzünk. Nem sorolom, de ilyen körülmények között még inkább óhatatlanok a súrlódások, mint máskor. Mit teszünk? Engedünk a körülményeknek, a csüggedésnek, vagy egy adott helyzetben a vádaskodásnak, visszasírjuk az „*albérlet Egyiptomát*”, vagy mindenent túllátva Istenre tekintünk és egymásba kapaszkodunk? Ez is a szeretet próbája, hiszen mikor minden rendeződni látszik, akkor jönnek a legnagyobb kísértések, akkor pattan el az idegszál, akkor tesz ránk még egy lapáttal az élet vagy valaki, s ha nem vigyázunk az összetartás helyett egymásnak esünk.

Testvérek! Az egymás iránti szeretet megéléséhez mozgósítanunk kell szívünket, lelkünket, s közben Isten ígéje szerint meg kell változtatnunk az elménk hozzáállását a dolgokhoz, krisztusi indulatúvá kell formálódnia a gondolkodásunknak, s az

erőnket is összpontosítani kell a szeretet személy iránt. Testvérek! Igazán mikor válik fontossá, hogy a szívünk mellett a lelkünket, a gondolkodásunkat, az akaratunkat és az erőnket is összeszedjük a szeretet fennmaradásáért és megéléséért? A bajban, s a szükség idején, hiszen mikor minden rendben van, azt gondoljuk, szeretem én a másikat, szeretem a hitvesemet, a munkatársamat, a szomszédomat, a hittestvéreimet. Mikor rendezett az életünk azt gondoljuk, szeretjük mi az Urat. Elhallelujáztatunk, imádkoztatunk, még szolgálgatunk is. Esetleg úgy érezzük, hogy érzelmileg a föld felett járunk, mert annyira szeretjük az Urat és a felebarátainkat. De utána mikor jönnek a nehezék, mikor jönnek a betegségek, mikor elveszítjük az állásunkat, mikor a kedves és aranyos gyermekünk kamaszként megváltozik és követelőzővé, kötekedővé válik, vagy mikor a szeretet személy lába alól kicsúszik a talaj, vagy éppen elveszítjük a párunkat, s fejünk felett összecsapnak a hullámok, vajon megállunk akkor is hitben, reménységben és szeretetben?

Ilyenkor derül ki, hogy a szeretet csupán érzelem volt, vagy valóságos. Másrészt *ilyenkor derül ki, hogy a szív mellett szükséges a hit lelkiülete, a megtért gondolkodásbeli állapot és az isteni, Szentlelkes erő*, hogy szeretni tudjuk tiszta szívvel az Urat és a felebarátunkat, testvérünket!

Jób történetét mindannyian ismerjük. Egy jelenetet szeretnék kiemelni belőle. Jóbnak jól ment a sora, mindent biztosított a családjának. Istennel és az emberekkel remek kapcsolata volt. De biztos, hogy így volt? Mikor mindenét elveszíti, ki marad mellette? A barátai. És a

felesége. A felesége? Hogyan szerette a felesége Jóbot? Míg jól ment soruk semmi bajról nem tudósít a Szentírás, de mikor mindenét elveszíti Jób, még az egészségét is és cserépdarabokkal vakarózik; a felesége, aki egészséges maradt, mit mond? *„Még most is ragaszkodsz ahhoz, hogy feddhetetlen maradj? Átkozd meg Istent, és halj meg!”* Ebből az derül ki, hogy a feleség hite és szeretete a jóléthez kötődött. Ennek az asszonynak Jób biztosította az anyagi jólétet, a biztonságot, még az Istennel való szövetséget is, de lám a bajban már nem kellett Jób. Az sem lett volna gond, ha történetesen meghalt volna. A szeretetét igazán ekkor tudta volna a feleség kifejezni, hogy a férjét nem hagyja magára, mikor az teljesen tönkre ment.

Testvérek! Tudjuk-e szeretni a társunkat, a felebarátunkat, a szüleinket, mikor mi már nem tudunk rájuk számítani, mert tehetetlenné, erőtlenné, kiszolgáltatottá válnak?

Jó tudni, hogy a szeretet életet ad!

Foglaljuk most össze az elmondottakat: háromféle szeretet kapcsolatban erősít meg a szeretet kettős parancsolata: 1. *„Isten szeretet!”* 2. *„Mi szeressük őt, mert ő előbb szeretet bennünket.”* 3. Isten szeretete arra sarkall, hogy szeressük felebarátainkat, testvéreinket. Ne csupán szóval, ne csupán érzellemmel, hanem valóságosan és cselekedetekkel kifejezve.

Adja az ÚR kegyelme és végezze el Szentlelke bennünk, hogy Isten szeretetére válaszként odaszánjuk magunkat a szeretet, az irgalmasság cselekedeteiben gazdag lelki életre Urunk dicsőségére és egymás építésére. Ámen.

Bába Károly (a 2017. márc. 26-án, Rákoshegyen elmondott igehirdetés szerkesztett változata)

*„Ó Szeretet, áraszd ránk meleged,
Hadd kóstoljuk édességedet;
Tiszta szívből mindenkit hadd szeressünk,
Egyességben és békében éljünk,
Könyörüljél.”*

234. dicséret 3. verse

Egy elég jó apa megtanít tisztelni. (Az anya megtanít szeretni.)

Goethe mondja, hogy „négy tiszteletet kell megtanulnunk”.

1. Az első tisztelet, amit egy gyerek megtanul, fölfelé irányul. Megtanulja tisztelni mindazt, ami fölöttünk van.

Egy olyan gyerek, aki egy családban nem tanulja meg tisztelni azt, ami fölött van, elkényeztetett, elviselhetetlen, kibíráhatatlan vagy lehetetlen alakká válik.

Ha nem tanuljuk meg tisztelni azt, ami fölöttünk van, túl sok mindent fogunk lenézni. **A fölöttünk lévő dolgok tiszteletéből az adódik, hogy nem nézünk le másokat.** A gyerekeknek ezt meg kéne tanulnia. Rettenetes látni, hogy szülők saját önbecsülésük, sérelmeik, hiányaik és sebzettségeik okán képtelenek a saját gyerekeiknek utat mutatni. És a gyerekek 4-9 évesen úgy viselkednek a családban, mintha ők szültként volna az egész. Ez rettenetes a gyerekeknek.

2. Megtanulni a tiszteletet lefelé. Ez azt jelenti, hogy mikor ott vagyok 7 évesen, 13 évesen, akkor előbb utóbb nem lelem örömet abban, hogy a legyeket agyoncsapom. Megtanulunk gondoskodni. Különbözőképpen úgy nőünk fel, hogy mindenkit, aki nálunk gyengébb, kihasználhatónak látunk. Akiket ki lehet fosztani, semmizni.

3. Megtanulni tisztelni a mellettünk lévőket. Mikor elérjük a serdülőkort, megtanuljuk tisztelni a barátainkat, a mellettünk lévőket. A kortárscsoportot. Megtanuljuk tisztelni a szerelmünket.

4. Ezután jön csak az, amit legutoljára tanulunk meg úgy igazán és mélyen: megtanulni tisztelni magunkat. Nehezen tiszteli magát az, aki nem tanulta meg tisztelni azt, ami fölött, alatta és mellette van. Vagy nagyképpüsködik, vagy magát bántja.

Forrás: <https://blog.palferi.hu/apatlan-vilag/> (részlet az apatlan világ című előadásból)

Pecznyik Pál: ATYÁD SZÓLÍT!

Atyád szólít, gyermekem,
földön járó gyöngyszemem,
én adtam az életed,
drága céloom van veled!
Lehess eszközöm nekem,
hirdesd: féljék szent Nevem!
Míg vonulsz a földön át,
két szemem vigyáz reád.
Lelked, por-ruhába jár,
rá fröccsen a víz, a sár.
Szébbet szántam én neked,
soha el nem nyúhated.
Fehérből az, mint a hó,
illatos és ragyogó.
Abban járhat mennybe fenn,

minden drága gyermekem.
Rögös út az, melyen jársz,
rózsát azon, nem találsz.
Sivatagon vezet át,
sejteti a szebb hazát!
Nem tudod: itt meddig élsz,
légy naponta útra kész!
Úgy, bármikor hív szavam,
lelked ki lép boldogan,
itt hagyja por - sátorát,
felölti a szebb ruhát.
a ragyogót, fényeset,
fej-koronát ékeset!
Nos, ez vár rád, gyermekem.
szebb honban élhetsz, Velem!

A locsolkodásról gondolkodjunk most másként – ne csupán a népszokás szemszögéből; keresztyénekként pedig ne csupán úgy, mint egy pogány szokás. Ha végig olvassuk a cikket, rájövünk, hogy a szerző mélyebb gondolatokat feszeget, mint a locsolkodás népszokása:

A húsvéti locsolás a Férfiasság próbájaként is felfogható?

Jó az, ha már kora gyermekkorukban puhaságra és tunyaságra neveljük fiainkat? Mert mi más lenne az, hogy ma, húsvét másodnapján, hétfőn, amikor a locsolás napja van, a lusta apák és a kényeskedő anyák meggátolják önmagukat és gyermekeiket abban, hogy erőt merítsenek egy olyan néphagyományból, amelyik a férfiasság megnyilvánulásáról és a nőiesség dicséretéről, a férfiak nőkért tett erőfeszítésének demonstrálásáról (is) szól.

Mert mit is üzen, hogy a kisiskolás lányaim osztálytársai ma azért nem jönnek locsolni, mert szerdán – az első iskolai napon - majd úgyis meglocsolják őket az osztályban? Vigyenek majd szerdára csokitojást a lányok és majd a fiúk ott szép kényelmesen túl lesznek a locsoláson, ha már úgyis ott vannak mindannyian...

Miért mondunk le egy olyan hagyomány ápolásáról, amelyikben végre egyértelműen elkülönülnek és próbára tételnek a férfi és női vonatkozások. Ez az ünnep egy közösségi ünnep. A közösség összetartozásának, mélységi gyökereinek ápolásáról szól. Az ereje természetesen a férfitől indul(na). A férfi az, aki erőt véve magán, szándékosan feláll a foteljéből, ünneplőbe öltözik és elindul tiszteletét tenni a nőknél. A család, a rokonok, a barátok egyre táguló körének hölgytársait látogatja végig. És félreérthetetlenül jelzi, hogy fontosak neki. Hogy tesz értük. Hogy hajlandó áldozatokat hozni értük, ha úgy adódik. Jelzi, hogy férfiként tudja, csak a nőn keresztül vezet út a generációk és az emberi értékek végtelenjébe.

Fiataloknál ez jó alkalom arra, hogy egyértelműsítsék, ki tetszik nekik és jó alkalom ez a lányoknak is arra, hogy diszkréten viszont jelezzenek: igen, vagy nem annyira komfortos ez számukra. Mert a húsvéti locsolás hagyománya a nőiesség, a feléjük irányuló tisztelet, figyelmesség befogadásának próbája is. Annak, ahogy ők felkészülnek, fogadják a locsolókat, beszélgetnek vendégeikkel, kapcsolatokat mélyítenek el. Meg tanulják fogadni a jeleket, a bókot, finoman hárítani, ha nem a szívük választottja jelzi hevesebben hódolatát.

Húsvétkor meg tanulunk bánni a férfiasságunkkal és a nőiességünkkel. Gyakorolhatjuk ezt! A férfi szívdobogva verset mond a nőnek, a nő meg fogadva azt fürdik a feléje irányuló figyelmességben. Jó alkalom a férfiaknak arra, hogy egyértelműen ők kezdeményezzenek, ők táplálják férfi és nő összefonódásának csodáját. Mert miről-másról szólna a locsolóversikéből ismert virágokat ápoló kiskertész fiúk és a virágszál lányok szimbólumának megélése.

Meg kell ezt könnyíteni a fiúknak? Jó az, ha húsvét hétfőn tévét nézve lustálkodnak és majd szerdán, ha már úgyis ott vannak a lányok, az iskolába meglocsolják őket? Normális dolog, hogy a lányok olyan fiúknak vigyenek tojást, figyelmességet, akik nem voltak képesek arra a minimális erőfeszítésre, hogy eljöjjenek hozzájuk, akkor, amikor annak a napja volt? Jó az, ha a leendő hölgyeket arra tanítjuk, hogy kedvességgel halmozzanak el olyan fiúkat, akik csak azért locsolják meg őket, mert éppen „kézre esnek”? Milyen üzenet ez a fiúknak? A férfiasság kiölésének első biztos lépésére

szoktatják ezek az apák a fiaikat: nem kell küzdeni, demonstrálni a rátermettségedet, a hódolatodat. És ha felsejlik valami lelkiismeretfurdalás, akkor az optimista impotens mára férfihimnusszá avanszált mantrája következik: ne bántsatok, „azért vagyunk olyan puhák, hogy ne fájjon”...

Az apák szégyene ez. Mert gyermekkorban ez az apákról szól. Hogyan is vághatna bele egy kisiskolás az autós távolságra lakó osztálytársnője meglocsolásába? A férfi erő kiáramlásának, megmutatásának, próbára tételének lehetőségét az apák kell biztosítsák, akkor, amikor még ezt a gyökeret táplálni érdemes: gyermekkorban! És akkor, amikor alkalom van arra, hogy egyértelműen megmutatkozzanak a nemi szerepek. És lássuk be – ma alig van erre ezen kívül lehetőség! A locsolás néphagyománya, társadalmi jelentősége és a tartalmi mélysége meg messze meghaladja a nemzetközi nőnap erejét. Hisz itt az egész nap a szocializációról szólt, a személyes beszélgetésekről. Arról, hogy régen látott emberekkel találkozunk a lányoknál járva. Hogy időt tölthetünk olyan hölgyismerőseinkkel, akikkel jóban vagyunk, de év közben mégsem tudtunk beszélgetni. Arról, hogy barátaink felségeinek is külön figyelmet szentelhetünk. Hogy csak rájuk összpontosítva belelátunk az életükbe és személyes jelenlétünkkel ápoljuk a kapcsolatunkat. Ha máskor nem hát karácsony után, még egyszer húsvétkor. Tápláljuk a gyökeret. Számot vetve kapcsolataink minőségével, saját hozzáállásunkkal...

És szóljunk az anyákról is. A kényeskedő, „jaj már megint bűdös leszek” siránkozásról. A „nem fogok egész nap haptákban állni” fanyalgásról. Arról, hogy mit üzennek azzal lányainknak és fiaiknak, hogy bujkálással töltik az évnél egy olyan napját, amelyik férfi és nő kölcsönös tiszteletének ünnepe (most a keresztyén

tartalmat nem belevonva – szerk. megj.)? Ahelyett, hogy a férfi és női energia egymásra találásában betöltenék befogadó szerepüket, majd este haját mosnának... Ja, hogy aprósütemény kell? Hogy bort, szörpöt kell tölteni, hogy egész nap készenlétben kell állni? Nehéz a vendégfogadás? Nehéz az egész befogadás? Sokkal jobb a kiáramlás? Aznap (is) tévét nézni, kirándulni, menekülni, edzeni? És az ilyen viselkedés miatt hiába kárhozzatjuk az apákat, férfiakat is: nincs annál rosszabb, mint kelletlen nőknek hódolni...

Gondolkodjunk el ezeken is, amikor minden évben felnőtt, szülői viselkedésünkkel azt üzenjük fiainknak és lányainknak, hogy egymás viszonylatának igazi ünnepét jobb kihagyni! És ha már az újdonsült iskolai szokásrendszer is azt támogatja, hogy a fiúk férfiasságuk demonstrálása, próbára tétele nélkül kapjanak csoki(!)tojást, a lányok meg a kényelmes, erőfeszítés nélküli, heherésző tessék-lássék locsolást jutalmazták, ezzel is megalázó módon, ingyen „odavetve magukat”, akkor ne kérdezzük állandóan, hogy hol vannak a férfiak...

Bedő Imre

Tompa Mihály: ÉNEKEK I. REGGEL

(részlet)

... Mint a világon széjjeláradott
Az élethintő napsugár:
Isten! jószágodnak malasztitól
Megteljesült a földhatár!
Jó atyánk! hű szerelmed látván
A földön s a lelkek világán:
Keblünk, mint a patak megárad,
S kiöntjük néked hő hálánkat!

Világosság hatalmas Istene,
Ki a reggelnek ura vagy!
Ki adsz a földnek fényt és harmatot:
Fényt s harmatot lelkünknek adj!
A halandó szem messze nem lát,
Küldd hozzánk a szent hit világát!
S erénynek harmatja csillogjon
Lelkünkben, békés olajágon.

Istentiszteleti rend

2017. április 14. Nagypéntek 18⁰⁰ úrvacsorás, ünnepi istentisztelet

igehirdető: Tavaszkristóf, teológus

április 16. Húsvétvasárnap 05⁰⁰ hajnali harangszó – Krisztus feltámadt! – Ő valóban feltámadt!
az egybegyülekezést Kozák Péter vezeti

10⁰⁰ úrvacsorás, ünnepi istentisztelet

igehirdető: Nt. dr. Füzesi Zoltán

április 17. Húsvéthétfő 10⁰⁰ úrvacsorás, ünnepi istentisztelet

igehirdető: Kozák Péter beosztott lelképásztor

április 23. 10⁰⁰ istentisztelet; igehirdető: Nagy Károly

április 30. 10⁰⁰ istentisztelet; igehirdető: Tavaszkristóf, teológus, vizsga-prédikációja

május 02. 18⁰⁰ konfirmandusok vizsgája /vezeti: Kozák Péter b.lp

május 07. 10⁰⁰ istentisztelet; anyák napja

szerepelnek: Betlehem óvodánkából a Bárka csoport, ill. a hittanosok, cserkészek

május 14. 10⁰⁰ ünnepi istentisztelet, konfirmandusok fogadalomtétele és úrvacsora

igehirdető: Kozák Péter b. lp

május 17. 10⁰⁰ istentisztelet, igehirdető: Tavaszné Kertész Ilona lp.

május 25. Krisztus mennybemenetelének ünnepe 18⁰⁰ istentisztelet

május 28. 10⁰⁰ hittanévzáró istentisztelet;

június 04. és 05. Pünkösdi napjai 10⁰⁰ úrvacsorás ünnepi istentiszteletek

június 11. Szentháromság vasárnapja 10⁰⁰ Szánthó Géza énekkar évvzáró zenés istentisztelete;

A Gyülekezet elérhetőségei:

cím: 1171 Bp. Rákoscsaba u. 2.

telefon: 257-73-56

email: budapest-rakoscsaba@reformatus.hu

honlap: www.rakoscsabairef.hu

Hivatali – bejelentési, egyeztetési idő

(temetési bejelentés, keresztelési, esküvői megbeszélés):

Hétfő: 16:30 - 17:30

Csütörtök: 16:30 - 17:30

Vasárnap: 11:30 - 12:30

- Hatalmas kihívás az Egyház “nagy fogalmait” újra érthetővé tenni a kor embere számára. Az egyik ilyen szó, amelyet ezerféleképpen használunk, a szeretet. Bőjte Csaba atya szerint hogyan magyarázható helyesen a szeretet?

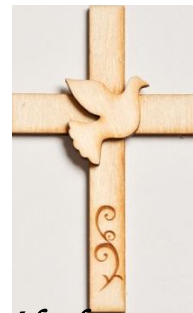
Időről időre igyekszem hangsúlyozni, hogy a szeretetünket mindig igazságba kell öltöztetnünk, az igazságunkat pedig szeretetbe. Ahogy tízparancsolat nélkül nincs szeretet, úgy a szeretet nélküli parancsok könnyen diktatúrát szülnek,

Hiszek benne, hogyha ugyanúgy hagyunk időt elcsendesülni a kétkézi munkásnak és az egyetemi tanárnak, a belső vágyaik terén nagyon hamar egy húron fognak pendülni és egyaránt megértik, mit is jelent szeretni Istent és a másik embert.

Forrás: <http://777blog.hu/interju/az-utolso-iteleten-nem-fog-velunk-szembe-jonni-se-az-autonk-se-hazunk-husveti-nagyinterju-bojte-csabaval/>

Összhang újságunkat kiadja: Rákoscsabai Református Egyházközség (Budapest 1171. Rákoscsaba utca 2.) Szerkesztők: Bába Károly, Bába-Bodonyi Adrién; Címlap: Kelemen Egon; Várjuk kedves testvéreink írásait, biztonságtételeit, melyeket a szerkesztők részére személyesen vagy az alábbi e-mail címre lehet eljuttatni. Ugyanide várjuk visszajelzéseiket is. E-mail: bkarez75@gmail.com

Imádság nagypénteken

Úr Jézus Krisztus! Te érettünk mentél a keresztre és miattunk haltál meg. Imádunk véghetetlen nagy szeretetedért! Leereszkedtél hozzánk, hogy minket magadhoz emelj. Megkötöztetted magad, hogy mi a bűnünk láncá lehulljon. Vétkeink szennyes ruháját magadra vetted, hogy mi a Te szentségedbe öltözzünk. Elszenvetted halálunkat, hogy minket az örökkévalóság kitért kapuja várjon. Esedezünk Hozzád, add életünkben azt a csodát, hogy mi Veled haljunk, hogy azután új életre támadjunk fel már ezen a földön.

ÚR Jézus Krisztus! Áldjuk és magasztaljuk Atyád végtelen szeretetért, hogy Téged, mint tulajdon Fiát nem kímélt érettünk, S elszenvetted az Istentől való elhagyatás, a legszörnyűbb egyedülvalóság fájdalmát és minden kínját. Köszönjük, hogy éppen ezért lehet minden elhagyatottságunkban és minden szorongásunkban bizalmunk, hisz Te minket minden félelmétől megváltottál! Reád vetjük minden vétkeinket, aki helyettünk hordoztad el minden bűn ítéletét.

Urunk, érettünk szenvedett Krisztusunk! Te jobban ismered ezt a világot, mint az ember, és Te jobban ismersz bennünket, mint ahogy mi ismerni véljük magunkat. Ismered határozatlanságunkat, gyenge nádszál hitünket, kételkedő reménységeinket, erőtlén szeretetünket... Nem azt kérjük, hogy vedd le rólunk keresztjeinket, hanem adj erőt hozzá! Ámen.

Sándor Endre

Kecskeméti István

TÖRÖLD LE HÁT KÖNNYEDET!

Töröld le hát könnyedet
Gyarló keresztyén!
Mért hurcolnád bűnödöt?
Meváltotta éltedet
Jézus keresztyén.

Töröld le hát könnyedet
Félénk keresztyén!
Mért emészt a félelem?
Felírva a győzelem
Jézus keresztyén.

Töröld le hát könnyedet
Síró keresztyén!
Mért epeszt bú, fájdalom?
Ott az ír: az irgalom
Jézus keresztyén.

Töröld le hát könnyedet,
S kövesd az Urat!
Egész világ ellened,
De semmit nem árt neked:
Ő veled marad!